

פסטיבאליים

מיצעד הדובים

בין עשרות פסטיבלי הסרטים הנערכים מדי שנה ברחבי העולם, מקובל לחשוב כי פסטיבל קאן הוא החשוב והמגוון ביותר. אחריו, מונים בדרך כלל את אלה של וונציה, ברלין ומוסקבה.

מובן שזאת נפוצה השמועה כי הביאנלה בוונציה גסט ללא תקנה, במבוכ הפוליטי שנוצר סביבו, עלתה חשיבות המתחרים בהתאם.

לכן, היה זה קצת מוזר לראות את הדיאישות שליוותה את תוצאות פסטיבל ברלין בעיתונות הישראלית.

אמנם פסטיבל זה לא הצטיין בדרך כלל בטעם מעודן, ובשנים עברו, לפני ההפשרה של וילי בראנדט, היה צביונו האנטי-קומוניסטי מכונן וברור לעין. אולם דווקא הטעם המסחרי שלו יכול היה לשמש קנה מידה לא רע למה שאפשר וכדאי להביא לארץ.

פסטיב השנה הם דוגמה אופיינית. אמנם את הפרס הראשון, דוב הזהב, העניקו לסרט הודי בשם הרעם הרחוק, אבל אין בכך משום חידוש גדול. במאי הסרט, סטיאג'יט ראי, הוא אחד השמות הגדולים בקולנוע העולמי היום — שם שמזכירים בנשימה אחת עם ברגמן, קורוסאוהו ובוננר אל.

הרעם הרחוק הוא בסך-הכל סרטו הדי שני בצבע, ומנהלי פסטיבל ברלין ודאי

מיריי ד'ארק ב"הבלונדי עם הנעל השחורה" אנטומיה של בימיו

טירוף

נגד טירוף

מי אשם (פריז, תל-אביב, אני גליה) — קנת לוף' הוא במאי בריטי ששמו הולך לפניו כיוצר

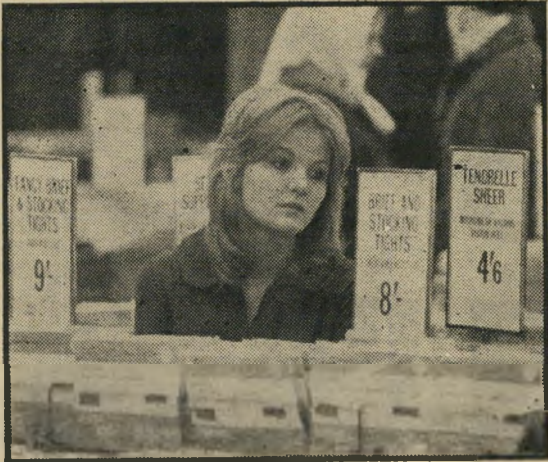
סרטים עלילתיים הנראים כתעודיים — שבהם הוא חושף בעיות סוציאליות בצורה יסודית ומעמיקה.

הפעם, מכוון לוף' את מצלמתו אל יחסה של החברה אל חולי-נפש. זהו סרט עלילתי מתחילתו ועד סופו. אבל כפי שביים וצילם אותו לוף' — הוא נראה כתעודתי לכל דבר. הסיפור הוא על נערה הנמצאת על הגבול הדק שבין שיגעון לשפיות. היא זקוקה להבנה, לטיפול — אולם הוריה אינם מבינים זאת, חושבים שהיא עקשנית או סתם מזוהר ברוח הזמן, נוהגים בה ביד קשה.

גם יזודה אינו מבין לרוחה, חושב שהיא בסך-הכל עוד חתיכה ברשימה. ואילו המוסדות הרפואיים, אליהם היא מגיעה בסופו של דבר, מיושנים, דומים לבית-סוחר יותר מאשר לבתי-מרפא.

בסצינה אופיינית נראית ישיבה של ועד-המנהלים במוסד כזה: נוכח הפרצופים השמרניים והאדישים, הדוחים כל אפשרות של יוזמה חדשה בריפוי, לא קשה להבין מדוע משתמשים עדיין במכות-הלם חשמליות מטמטמות, במקום בטיפול ארוך הדרוש רגישות והבנה.

כוונתו העיקרית של הסרט היא לקומם. בזאת הוא מצליח. איאפשר להישאר אדיש לגורלה של הנערה ה-

רטקליף: על סף השיגעון

אומללה, שלב-הטירוף שלה מתוארם בצורה ריאליסטית. מישחקה של סנדי רטקליף בתפקיד הראשי הוא מופת להזדהות עם דמות.

יחד עם זאת, נוטה לוף' הפעם להגזים כל-כך בתגובות המשפחה והחברה, מציג אותם בקיצוניות מוגזמת לעיתים.

גזע

הנפילים

האלוף (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — ברוב סרטיו, מבכה סם ("חבורת הפראים")

פקינפה את העברי, שבו היה האדם חלק מן הטבע, עבר הנירמס על-ידי הווה, בו האדם הוא חלק מהמכונה. זה גם נושא המרכזי של האלוף, אחד הסרטים השקטים יותר של פקינפה.

הגיבור, ג'וניור בונר, הוא אלוף תחרויות רודיאן. זה עיסוק שעבר עליו הקלח. הנדודים הכרוכים בו, מתחרות אחת לשנייה על פני כל דרום ארצות-הברית, אינם חולמים עוד את גילו של ג'וניור. אולם, כגיבור אמיתי של פקינפה, הוא לא נועד להיות יושב-בית או פקיד מסור, כל עוד נשארו מרחבים שלא נכבשו או שוורים שלא הוכנעו.

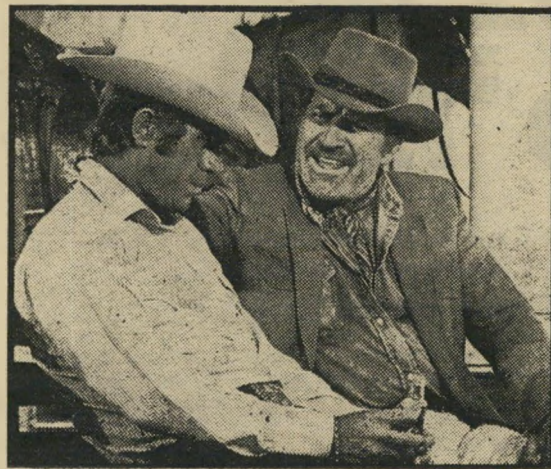
הסרט כולו מתרחש בביקור של ג'וניור, יחד עם כל להקת הרודיאן בעיר-מולדתו. שם הוא פוגש את אביו, אייס, אבי-הטיפוס ממנו צמח ג'וניור. האב שהיה אלוף רודיאן בעצמו בימי נעוריו, עדיין חולם על מיכרה כסף או אוצר באוסטרליה.

שם נמצאת גם אמו, אשה בנוסח המערב שעבר, האוהבת את גזע הנפילים ממנו קורצו בעלה ובנה הבכור, אם כי רק היא יודעת כמה קשה להיות לציידים.

וישנו שם גם הבן הצעיר, סמל לעולם החדש, סוחר ממוחל בקרקעות ובתים, העובד על המיליון הראשון שלו, שעה שאחיו, ג'וניור, עדיין מתאמץ להישאר 8 שניות על גבו של איזה פר מטרורף.

בעימות בין שני האחים, מעדיף פקינפה כמובן את הגיבור הרומנטי. אולם מתוך הסרט ברור שיגבור כזה נידון, במקדם או במאוחר, לכליה.

יש בסרט דברים רבים הכובשים את העין וחלב: סטיב

פרסטון ומקווין: על סף האובדן

מקווין, טבעי ומשכנע בתפקיד הראשי. הוריו, רוברט פרסטון ואידיה לופינו הוותיקים, מעוררים נוסטלגיה לימי הזוהר של חוליווד. לוסיאן בלאד, המחייה בצילומיו את אווירת החום והאבק של העיירה הדרומית. השיחה בין ג'וניור ואביו, או הקטטה ההמונית, המזכירים את ג'ון פורד.

אבל בסופו של דבר, זהו סיפורו של מצב, לא דראמה. אף אחת מן הדמויות אינה משתנית, אף כמלוא-הינמה, לכל אורך הסרט, ולא קורה גם שום דבר היכול לגרום לשינוי כזה. הכל ברור מהתחלה ואין שום הפתעות.

ואולי משום כך הכניס הסרט פחות מסרטים אחרים שביים פקינפה.

אותו ולהרוג אותו, אבל הוא ימשיך ל- צעוד בגאון, על אפם ועל חמתם של כל שונאיו.

*** סיפורי קאנטרבורי (מוג' רבי, איטליה) — האיולת האנושית ב- מערומיה, בסרט של פאזוליני המבוסס על יצירת-מופת של הספרות הבריטית. לא מיועד לעדיני החיד והגנפש.

*** הטאנגו האחרון בפריז (סטודיו, איטליה-צרפת) — עולם האתמול מול עולם המחר; כפי שהם באים לידי עימות בפרשת אהבה בין נערה בת 20 לגבר בן 45. סרט מעניין ומעורר מחשבות למי שאינו הולך רק לראות סצינות-מין.

*** סיור ורוואלי (צפון, צרפת) — אשה מודרנית המתלבטת בין גבר מעשי ונמרץ, לבין צייר חולמני ורומנטי. סרט רגיש ומעודן, משוחק היטב על-ידי רומי שניידר, סמי פריי, ובמיוחד איב מונטאן.

*** זמנים מודרניים (גת, אר- צות-הברית) — האדם הקטן המחפש את דרכו במבוכ של המכונות ההסדרים של העולם המודרני, בסרט קלאסי של צ'פלין שחובה לראות שוב ושוב.

שהפקתו לוותה בשערוריות מרובות. כאשר מרכז הקולנוע הצרפתי סירב לתמוך בו והצנזורה איימה לאסור אותו, זוכה ל- הצלחה ניכרת בצרפת, משום שהוא מתאר מקרה מציאותי למדי, של פרשת סחיטה הקשורה בבחירות בעיר-שדה קטנה. בין המשתתפים בו מיריי דארק וברנאר סרסון. מיריי דארק היא גם כוכבת הסרט שזכה בפרס הבימוי הטוב ביותר — הקומדיה הצרפתית הבלונדי עם הנעל השחורה של איוו רובר, המוצג עתה בתל-אביב. מאחר וגם סירטו של קאיאט יוצג בקרוב בארץ, אפשר לפחות להתנחם בכך ש- שני-שליש מוכי הפרסים בברלין בכל זאת יעלו על בדיה-הארץ.

זהו כבר אחוז גבוה מאד, בהשוואה ל- סרטים המוצגים בפסטיבליים אחרים.

תדרין

תל-אביב

*** סוד הקסם הבורגני (תכ- לת, צרפת) — סרט ציני ומבריק המתאר את הבורגנים כנגד קשוח. שאפשר לרמס

ברנאר פרסון ב"אין עשן בני אש" סחיטה ושטרוריות

דוב כסף מיוחד הוענק על-ידי הברליני- אים לסירטו החדש של אנדרה (למות מאכהת) קאיאט, אין עשן בני אש. הסרט,

שיפשו את ידיהם בהנאה כאשר קיבלו סרט זה. אתרי שמנהלי פסטיבל קאן סיר- בו, בצורה תמוהה למדי, להציגו.